

Chương 631: Cú Sốc Bất Ngờ Nhất Cho Đến Nay

(Số từ: 3645)

Nguồn dịch: Eng

Trans: Tluc

14:22 PM 28/11/2023

Việc chiếm được Đại Công tước Saint-Owan có ý nghĩa khác biệt về chất so với việc chiếm Kernstadt.

Kernstadt muốn đảm bảo 'quy mô' về sức mạnh tổng thể.

Tuy nhiên, Đại Công tước là người chịu trách nhiệm về Titan, một trong những trụ cột chính tạo nên sức mạnh của Lực lượng Đồng minh.

Tất nhiên, Đại Công tước không thể tự mình vận hành Titan khi nói đến các chi tiết tốt hơn, nhưng Titan nắm giữ sức mạnh to lớn trong Lực lượng Đồng minh.

Nó đủ mạnh để lật ngược tình thế của một trận chiến ở một thành phố lớn chỉ trong vòng bảy phút.

Mặc dù kẻ Bất diệt hiện đang sở hữu sức mạnh to lớn, nhưng Titan cũng không kém xa và đang liên tục được cải thiện trong thời gian thực.

Có Đại Công tước bên cạnh không có nghĩa là tôi có thể sở hữu Titan.

Nó có nghĩa là tôi có thể vô hiệu hóa nó.

Cũng giống như tôi hy vọng rằng kẻ Bất diệt sẽ không được sử dụng trong tình huống như vậy, Titan không bao giờ được sử dụng theo cách khác ngoài chiến đấu chống lại quái vật.

Miễn là tôi theo đuổi hướng này, tôi phải vô hiệu hóa triệt để cả Lực lượng Đồng minh và Đế quốc.

Việc chiếm được Kernstadt đã làm suy yếu Lực lượng Đồng minh khoảng một nửa và bằng cách vô hiệu hóa Titan, tôi có thể khiến một trong những trụ cột sức mạnh của họ không thể sử dụng được.

Cho dù tôi gặp ông ấy như thế nào, tôi sẽ đến cuộc gặp gỡ với Đại Công tước một mình.

Sarkegaar sẽ liên lạc với Đại Công tước trước, và tôi sẽ là người nói chuyện với ông ta.

Tôi để lại quyết định về nơi gặp mặt cho Đại Công tước.

Chúng tôi có thể gặp nhau ở Vương đô Arnaca trong Công quốc Saint-Owan, nhưng điều đó có thể rất khó chịu đối với ông ấy.

Tôi không muốn tỏ ra đe dọa Đại Công tước dưới bất kỳ hình thức nào. Đó là lý do tại sao tôi chọn tự mình đi thay vì gửi Harriet.

Lực lượng Đồng minh đã rời Grenosia và bắt đầu rút lui. Dù sao cũng không có trận chiến nào ở Grenosia.

Sarkegaar, người đã trở lại Lazak cùng với Lucynil, đã trở lại sớm hơn tôi dự kiến.

"Chuyện gì đang xảy ra vậy? Tại sao cô lại đến Lucynil thay vì Harriet?"

Harriet, người phụ trách vận chuyển, thường nhanh chóng đưa mọi người trở về từ các địa điểm được chỉ định.

Nhưng tại sao Lucynil lại đến thay vì Harriet?

"Tôi không biết. Thư ký muốn đưa ông ta đi, nhưng ông ta khẳng định đi cùng tôi."

"Thật sao?"

"Vâng, thưa Bệ hạ."

Sarkegaar có ghét con người không?

Ông ấy không thích con người nói chung, nhưng tôi không nhớ ông ấy đặc biệt ghét Harriet. Tại sao bây giờ lại thế?

"Dù sao thì, anh đã quyết định nơi đến chưa?"

"...Chúng tôi vẫn chưa có cơ hội gặp Đại Công tước."

Chuyện gì đang xảy ra vậy? Tại sao lại quay về nếu vẫn chưa hoàn thành nhiệm vụ thế?

Tôi đã quen với vẻ mặt nham hiểm và âm ỉ của ông ta.

Nhưng biểu hiện này của Sarkegaar là mới đối với tôi.

Có điều gì đó kỳ lạ về cả việc gửi Harriet trở lại và mang theo Lucynil.

"Chuyện đó... Nó có thể không quan trọng lắm, nhưng thần nghĩ Bộ hạ nên biết... Thần không muốn liên quan đến Thư ký vì một lý do..."

Thật hiếm khi thấy Sarkegaar bối rối và nói luyên thuyên.

"...Sao đột nhiên ông lại thế này? Có chuyện gì vậy?"

Sarkegaar do dự một cách khác thường, và ngay cả Lucynil cũng nghiêng đầu như thể có điều gì đó kỳ lạ.

Có chuyện gì xảy ra không?

Có điều gì không suôn sẻ hửm?

"Thật ra... Người đã phát triển Titan... Bạn cùng lớp của Bộ hạ..."

"Adelia? Còn cậu ấy thì sao?"

Ông ta đang cố nói cái quái gì vậy?

Adelia đã làm gì lúc này?

"Cô gái đó...hình như có...hmm..."

"...?"

Đây có phải là những gì tôi đang nghĩ?

"Không đời nào."

Lucynil cũng há to miệng và bắt đầu run rẩy.

"Adelia...có khả năng...phải lòng Đại Công tước Saint-Owan..."

Điều này hoàn toàn bất ngờ, cực kỳ kỳ lạ, không có ý nghĩa đặc biệt và không có tác động đến tình hình chung.

“Cái quần què gì thế...”

Một đại nạn, điên rồ sắp xảy ra.

Không, nó đã xảy ra rồi.

Nhưng đợi đã.

Đây không phải là?

"Đại công tước... Đại công tước thì sao?"

Đại Công tước không hề, phải không?

Sau đó, nó là sự thật.

Một rắc rối lớn!

Còn Đồ ngốc của chúng ta thì sao!

Còn tôi thì sao!

"Đại Công tước...tất nhiên, sẽ không phải là loại người như vậy..."

Tôi đã từng có vài trải nghiệm cận kề cái chết trước đây.

Nhưng đây là lần đầu tiên tôi cảm thấy như mình đã thực sự chết đi và sống lại.

Sarkegaar đang đợi một lúc khi Đại Công tước ở một mình, ẩn nấp dưới nhiều hình thức khác nhau gần đó.

“Ông ấy dường như không bao giờ ở một mình.”

"Đại Công tước đang bận... ta nghĩ về điều đó cũng có lý."

Ông ấy là một người của công chúng, người không thể không thất bại trong nỗ lực của mình.

Louise von Schwarz cũng khá bận rộn. Tuy nhiên, Đại Công tước vừa là Chỉ huy vừa là người đứng đầu bộ phận nghiên cứu.

Mặc dù quy mô không thể so sánh với đội quân của Kernstadt, Đại Công tước có lẽ không có bất kỳ thời gian chết thích hợp nào.

Đó là lý do tại sao rất khó để liên lạc khi ông ấy ở một mình.

Việc Sarkegaar không liên lạc được với Đại Công tước theo chỉ dẫn của tôi không phải là không có lý do.

Nhưng lúc này, điều đó không quan trọng.

Sarkegaar rõ ràng là bối rối trước tình huống này, còn Lucynil lắng nghe câu chuyện với vẻ mặt mê mẩn.

"Có vẻ như... Đại Công tước thường ngủ trong khu nghiên cứu hơn là khu của mình. Có những nhà nghiên cứu khác ở đó, nhưng...Adelia cũng hầu như luôn có mặt."

Titan là một vũ khí chiến tranh được tạo ra bằng cách kết hợp công nghệ Golem cổ đại của Công quốc Saint-Owan và thiên tài Chế Tạo Ma Thuật của Adelia.

Nói cách khác, Đại Công tước là người đứng đầu phòng thí nghiệm và Adelia là nhà nghiên cứu chính.

Vì vậy, tất yếu họ sẽ nhìn thấy mặt nhau mọi lúc, mọi ngày, mọi giờ.

Vẫn là.

Tôi vẫn đang nghĩ về khả năng nhỏ nhất.

Rằng đó là một sự hiểu lầm hoặc nhầm lẫn từ phía Sarkegaar.

Nó đã được diễn ra.

Nó hoàn toàn phải như vậy!

Nó quá khó hiểu!

"Khi Đại Công tước bỏ bữa, Adelia dường như mang thức ăn cho ông ấy, và khi ông ấy ngủ thiếp đi, cô ấy đắp chăn cho ông ấy...những thứ đó có vẻ khá là..."

"Có vẻ như nó bị đảo ngược bằng cách nào đó..."

Lucynil lăm băm với vẻ mặt khó chịu trước lời giải thích của Sarkegaar.

Đúng vậy.

Đó nên là một cảnh cảm động về bạn của con gái theo ông ta ra chiến trường để phát triển vũ khí chiến tranh, hình ảnh của con gái chồng lên cô ấy, và Đại Công tước đắp chăn cho con gái khi cô ấy ngủ quên trong phòng thí nghiệm...

Nhưng nó hoàn toàn ngược lại!

"Chà, không phải là ... có thể sao?"

Nhưng thành thật mà nói, nó không lạ lắm sao?

Đắp chăn, mang bánh khi tưởng như sắp chết đói.

Bạn có thể làm điều đó. Không nhất thiết phải vì Adelia có những cảm xúc đó. Có thể là do cô ấy tôn trọng Đại Công tước hoặc thương hại ông ấy.

Nhưng...

Điều đó thì sao?

Cảm thấy thương hại và trắc ẩn, tôi liên tục thấy mình chú ý đến họ, muốn quan tâm đến nhu cầu của họ. Trước khi tôi biết điều đó, tôi chỉ nhìn vào người đó...

Chuyện đó...

Đáng ngạc nhiên, đó là một khả năng hợp lý.

Tuy nhiên, Sarkegaar đáp lại với vẻ mặt rất bối rối trước khẳng định của tôi rằng điều đó có thể xảy ra.

"Có thể, nhưng..."

"Phải, Adelia là thế đấy. Cậu ấy không thể chịu được những lời cay nghiệt, và khi cậu ấy nghĩ ai đó tốt bụng nhưng đang gặp rắc rối, cậu ấy không thể không lo lắng cho họ. Ta không chắc có thực sự như vậy không, nhưng cậu ấy tốt bụng. Phải là như vậy..."

“Ý anh là cô ấy có cách suy nghĩ giống anh, nhưng tính cách thì ngay thẳng hơn nhỉ?”

“Bệ hạ, chúng ta hiện tại không có thời gian đùa giỡn đâu.”

"À, ta xin lỗi. Chỉ là hình như ta luôn chọn những điều tồi tệ nhất để nói, và nó chẳng giúp ích được gì cho tình hình..."

"Đủ rồi! Thằng nhóc tóc bạc, cút đi!"

"Cái gì? Cô vừa gọi tôi là nhóc á?"

“Ông già tóc bạc, cút đi!"

“Cô!"

Sarkegaar quan sát Lucynil và tôi cãi nhau với vẻ mặt trưởng thành.

Đó là một biểu hiện cho thấy chúng tôi thực sự thảm hại.

Dù sao thì, chúng ta hãy quay lại chủ đề chính.

"Vậy... ông có chắc về điều này không?"

Không có bằng chứng!

Nếu chỉ cung cấp chẵn và thức ăn là một biểu hiện của tình cảm, thì thế giới sẽ tràn ngập những lời thú tội vô căn cứ!

"Đó không phải là bằng chứng, nhưng... thần chắc chắn."

"Làm sao ông có thể chắc chắn nếu không có bằng chứng?"

"Cái cách cô ấy nhìn ông ấy..."

Nghe những lời đó, tôi cảm thấy hơi thở của mình nghẹn lại trong cổ họng.

Cách Adelia nhìn Đại Công tước.

Biểu hiện của cô ấy.

Chuyện đó...

Nó không có vẻ gì là bằng chứng cả, nhưng thực tế, không có bằng chứng nào tốt hơn nữa.

Trên thực tế, việc thiếu bằng chứng đến mức khiến tôi tự hỏi liệu có thể có bằng chứng nào khác không.

"Chết tiệt."

Vì vậy, đó là những gì nó được diễn ra...

Sinh viên tốt nghiệp bị bắt cóc, người sống trong phòng thí nghiệm của giáo sư, bắt đầu coi giáo sư là một người đàn ông chỉ sau khi nhìn vào ông ta...

Người ta không thể tưởng tượng được những gì họ chưa từng trải qua.

Đại Công tước là một người khiêm tốn. Vì vậy, ông ấy sẽ không thể tưởng tượng được rằng Adelia có thể thích mình. Vì vậy, dù Adelia có cảm xúc như vậy hay không, Đại Công tước sẽ hoàn toàn không biết gì. Ông ấy thậm chí sẽ không xem xét khả năng đó ngay từ đầu.

Cuối cùng, Sarkegaar đã hoàn thành bản báo cáo ngắn gọn của mình và quay trở lại Lực lượng Đồng minh.

Khi có cơ hội liên lạc với Đại Công tước, ông ấy sẽ chuyển thông điệp của tôi. Việc Sarkegaar phát hiện ra điều này trong khi tìm kiếm cơ hội không phải là vấn đề quan trọng.

Ngay cả khi Adelia nuôi dưỡng... những cảm xúc như vậy đối với Đại Công tước, nó sẽ không gây ra bất kỳ vấn đề lớn nào.

Những đứa con của Đại Công tước đều khỏe mạnh. Con gái mất tích của ông giờ đã bình an vô sự.

Nó không ảnh hưởng đến tình hình chung, và nghiêm túc mà nói, nó không phải là một vấn đề lớn.

Thành thật mà nói, có vấn đề gì nếu Đại Công tước và Adelia đang có một mối quan hệ kỳ lạ, đáng xấu hổ nào đó? Điều quan trọng là chiến tranh, không phải lãng mạn.

Lẽ ra tôi không nên biết!

Biết điều đó chỉ khiến tôi cảm thấy mình sắp phát điên vì một vấn đề mà tôi không thể giải quyết được, và nó không liên quan gì đến tình hình chung cả!

“Anh đã quyết định khi nào sẽ đi chưa?”

"Chưa..."

"Thật sao? Vậy tại sao Sarkegaar lại đến sớm hơn? Ông ấy dường như có biểu hiện kỳ lạ. Có chuyện gì không?"

"Không phải, chuyện đó..."

"Còn nữa, khi em định đưa ông ấy đến đó, ông ấy bảo sẽ gọi cho anh. Em có làm gì sai với ông ấy không?"

"Không, không, em không làm gì sai cả. Hoàn toàn không có gì sai cả."

Đồ ngốc của chúng tôi không làm gì sai!

"Vậy thì ai là người có lỗi? Chuyện gì đang xảy ra vậy?"

"Không! Không ai, ừmm, không ai làm gì sai cả."

Vậy, đó có phải là lỗi của Adelia không?

Không đời nào.

Không có gì sai khi thích một ai đó...

Nó không giống như một cái gì đó xấu đã xảy ra!

"...Chuyện gì vậy? Hình như có chuyện gì đó."

"Không, không có gì. Không có vấn đề gì cả..."

Rõ ràng là Harriet nghi ngờ có vấn đề gì đó.

Khi Harriet hỏi vô số câu hỏi một cách ngây thơ, tôi cảm thấy lười mình tê cứng.

Harriet và Adelia trở thành bạn khi họ gặp nhau ở Temple.

Khi nghe tin Adelia đã phát triển Titan cùng với Đại Công tước, Harriet có vẻ rất vui mừng trước thành tích lịch sử của bạn mình.

‘Người bạn thân yêu của em đã yêu cha của em...’

Làm thế nào tôi có thể nói với cô ấy điều này chứ!

Vài ngày điên cuồng trôi qua.

Lực lượng Đồng minh rời Grenosia và lên đường, và tất nhiên, Đại công tước đã có một khoảng thời gian rảnh trong cuộc hành quân.

Báo cáo từ Sarkegaar.

Tôi đã liên lạc với Đại công tước một cách an toàn, và địa điểm gặp mặt mà ông ấy đề xuất là Vương đô của Công quốc Saint-Owan, Arnaca.

—Cung Điện Trắng của Arnaca, Arunaria.

Gặp nhau tại nơi đóng quân của Lực lượng Đồng minh là một việc mạo hiểm. Hơn nữa, Đại công tước có thể đi bất cứ đâu ngay từ đầu.

Vì vậy, ông ấy dường như thích gặp gỡ trong lãnh thổ của mình hơn.

"..."

Thật ra, tôi nên vô cùng lo lắng.

Tôi không biết Đại công tước thực sự nghĩ gì về tôi, và tôi không có lý do gì để bào chữa nếu ông ấy tức giận về cách tôi đối xử với Harriet theo ý mình.

Nhưng, sau khi nhận ra một điều kỳ lạ...

Vấn đề là nó đã trở thành một loại căng thẳng hoàn toàn khác.

Dù sao, nhiệm vụ đã được đặt ra.

—Gặp Đại công tước.

—Và gài bẫy ông ta.

Đó là tất cả những gì tôi phải làm.

Tôi không biết bất cứ điều gì khác.

Cả Harriet và Đại công tước đều không biết.

Tôi ghét làm mọi thứ trở nên khó hiểu hơn bằng cách nói những điều không cần thiết!

Vương đô của Công quốc Saint-Owan, Arnaca.

Tôi đã đến Arnaca hai lần.

Trong thời gian ở Temple, tôi đã đến đó vì Adriana đột ngột bỏ học. Tu viện nơi Adriana lớn lên ở Công quốc Saint-Owan.

Hồi đó, tôi đã gõ cửa Cung Điện của Công tước để được ưu tiên sử dụng Cổng dịch chuyển.

Nghĩ về nó, tôi chắc hẳn đã khá điên rồ.

Vào thời điểm đó, tôi đã gặp toàn bộ Gia tộc Saint-Owan. Tôi đã gặp Đại công tước một lần trước đây.

Ông và Harriet gần như nghĩ rằng chúng tôi sẽ kết hôn.

Lần thứ hai là sau Thảm Họa Công khi tôi đến với Harriet. Tôi không vào Arunaria, mà chỉ có Harriet.

Và bây giờ, lần thứ ba.

Những tòa tháp ma thuật kiên cố của Arunaria vẫn rất ấn tượng.

Biểu cảm của mọi người vẫn ảm đạm. Chắc hẳn họ đã nghĩ rằng một khi chiến tranh kết thúc, Đế quốc sẽ trả đũa.

Họ sẽ coi đó là một sự nhẹ nhõm khi Công quốc Saint-Owan đứng về phía Ma vương, hay họ sẽ nói rằng họ biết Đại công tước cuối cùng sẽ phản bội họ?

Tôi không thể biết Đại công tước sẽ đưa ra quyết định gì.

Nếu Đại công tước đứng về phía tôi, sự hiểu lầm của thế giới cuối cùng sẽ trở thành sự thật.

Không có cách nào để đưa ra bất kỳ lời bào chữa nào.

Ông ta sẽ phải chịu đựng những lời chỉ trích rằng Gia tộc ông đã âm mưu với Ma vương trong một thời gian rất dài, kể từ khi con gái ông đi theo hắn ta. Điều đó không đúng, nhưng không có cách nào để xóa tên của họ.

Tôi tự hỏi Đại công tước sẽ nghĩ gì khi những lời buộc tội sai lầm được chấp nhận là sự thật.

Không phải Harriet đã đưa tôi đến Arnaca, mà là Eleris.

Tôi không muốn đến đây với Harriet mà không có lý do. Và tôi phát hiện ra một điều khá vô lý.

Tôi đi bộ qua những con đường hoang vắng của Arnaca về phía Cung điện đồ sộ ở trung tâm của nó, Cung Điện Trắng của Arunaria.

Đó là một Cung điện cao chót vót, dường như được tạc ra từ một ngọn núi khổng lồ.

Cung điện vẫn đẹp.

Khi tôi nhìn chăm chăm vào những ngọn tháp cao chót vót của Cung điện, nhiều suy nghĩ lướt qua tâm trí tôi.

Khi còn thơ ấu, Harriet đã kể với tôi rằng cô ấy thường leo lên những ngọn tháp cao đó để quan sát lũ trẻ chơi đùa trên đường phố bên dưới.

Tưởng tượng về một Harriet trẻ tuổi, nhìn lũ trẻ chơi đùa từ trên đỉnh những ngọn tháp cô đơn đó, điều đó có vẻ vừa đáng thương vừa dễ thương.

Với những suy nghĩ đó, tôi đến quảng trường nơi có lối vào Arunaria.

“Bệ hạ, cẩn thận.”

"Sẽ không có chuyện gì đâu, nhưng ta nên thận trọng."

Đương nhiên, tôi là người duy nhất bước vào. Không cần phải liên quan đến bất kỳ ai khác và khiến Đại công tước lo lắng.

Eleris nghiêm khắc cảnh báo tôi phải chuẩn bị cho mọi tình huống.

Ở lối vào Arunaria, những con Golem hình người canh cổng.

Golem hình người.

Nó giống một cách kỳ lạ với những con Golem thật do con người tạo ra, và tôi không khỏi cảm thấy ớn lạnh.

"Nêu công việc của bạn."

"Nói chuyện."

Câu hỏi tương tự như lần đầu tiên tôi đến thăm Arunaria.

"Tôi là Reinhardt."

Chỉ cần một tên là cần thiết để xâm nhập.

"Tôi mang một thông điệp đến cho Đại công tước."

Những con Golem đưa ra phản ứng giống như trước.

"Mời vào."

Tuy nhiên.

"Ma Vương."

Chúng gọi tôi là Ma vương, mặc dù tôi tự giới thiệu mình là Reinhardt.

*Rầm! Rầm!

Những cánh cổng lớn của Cung điện bắt đầu mở ra, để lộ những bậc thang cao bằng đá trắng dẫn lên Arunaria.

Không cần phải đi đến tận Cung điện.

Ở khoảng giữa của cầu thang đi lên.

Đại công tước Saint-Owan nhìn xuống tôi từ đó.

Đại công tước cầm một cây quyền trượng trong tay.

Đương nhiên, đó không phải là một chiếc gậy chống dành cho người khuyết tật ở chân.

Nó có khả năng là vũ khí của Đại công tước.

Đại công tước, mặc một bộ vest, lặng lẽ nhìn xuống tôi.

Nó khác với các pháp sư mặc áo choàng điển hình.

Đại công tước tỏa ra khí chất trang nghiêm và quý tộc, một ví dụ điển hình của một pháp sư cao quý.

Thành thật mà nói, tôi đã bị đe dọa.

Tôi đã đến một nơi mà tôi không nên đến sao?

Thay vào đó tôi có nên để Harriet đi không?

Có phải tôi đã ngu ngốc khăng khăng tự mình làm điều này và kết thúc trong một mớ hỗn độn không?

"Ồ... Thì..."

Tôi đã phải thực hiện các phương pháp phục tùng.

Chiến đấu với Đại công tước sẽ hủy hoại cuộc đời tôi!

Tôi không có tự tin trong việc xử lý việc đó!

"Tôi có thể lên không...?"

Khi tôi gặp Đại công tước trong những ngày ở Temple, ông ấy dường như không hơn gì một người cha yêu thương.

Tuy nhiên, khi chiến tranh vẫn tiếp diễn, Đại công tước đã trở lại với con người thật của mình.

Một pháp sư xứng đáng với danh hiệu mạnh nhất thế giới.

—Raphael de Saint-Owan.

Đại công tước nhìn xuống tôi và nói.

“Lên đi.”

Thành thật mà nói.

Theo nhiều cách diễn ra.

Tôi sợ Đại công tước vải lon.

<Trans Note>

Ủm bạn thân húp luôn cha của mình thì chắc không sao đâu nhể, vừa là mẹ kiêm luôn bạn thân :v

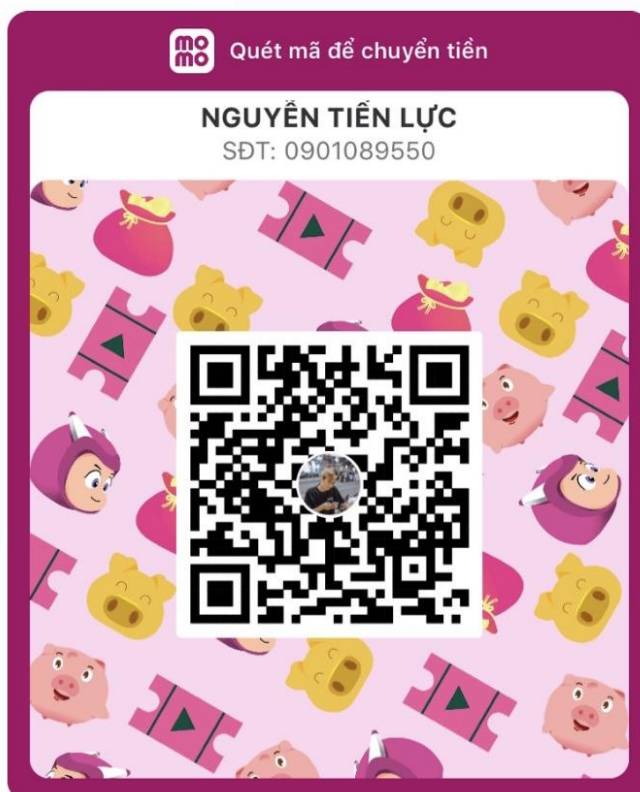
Thế Reinhardt gọi Adelia bằng mẹ vợ à (๗ °Д °;)๗

(Mọi người có thể ủng hộ tui có động lực ra chương nhé và mọi người có thể đọc tiếp tại Wattpad trước một chương với id tên @Tienlucc.)

**THẦY HAY CÁC BẠN CÓ THỂ ỦNG
HỘ TÔI QUA:**

NGUYEN TIEN LUC
69110000814828
BIDV-CN Đồng Tháp

Thanks For Reading